

Blauwbaard Brendan Croker

bracht de groep uitsluitend materiaal van derden ten gehore, variërend van meer of minder klassieke nummers van oude meesters als *Tampa Red*, *Skip James* en *Hank Williams* tot recentere stukken van bijvoorbeeld *Johnny Cash*, *Eric von Schmidt* en *William Bell*, aangevuld met anonieme volksliedjes uit diverse windstreken. De composities werden echter dusdanig bewerkt, dat de oerversie er soms ternauwernood in te herkennen viel. *Boat Trips In The Bay* bevatte voor het eerst ook origineel repertoire, terwijl het nieuwe album zo goed als helemaal uit eigen koker komt.

'Componeren kun je in zekere zin vergelijken met tekenen,' zegt Croker, terwijl hij over zijn stoppelbaard strijkt, alsof hij erop wil wijzen dat zijn groep niet voor niets *The 5 O'Clock Shadows* heet. 'Op de kunstacademie besteed je de eerste jaren aan het onder de knie krijgen van de benodigde basistechniek en dat doe je door naar de werkelijkheid te tekenen. Net zo lang oefenen tot je een stilleven, een naaktmodel of wat dan ook natuurgetrouw op papier weet te krijgen. Pas dan wordt je de vrijheid gegeven om af te wijken van het bestaande en kun je op basis van het verworven vakmanschap iets eigens creëren. Hetzelfde geldt voor het schrijven van liedjes, zo heeft althans de praktijk mij geleerd.'

Zijn teksten typeert Croker als 'een vorm van contemporaine countryblues', waarmee hij bedoelt aan te geven dat ze doorgaans uit het leven van de kansarmen zijn gegrepen. 'Wat ik van het jarenlang vertolken van traditionals onder meer heb opgestoken, is dat je je zegje zonder omhaal van woorden moet doen,' verduidelijkt hij. 'Ik probeer de verhalen in mijn liedjes in een zo algemeen mogelijk referentiekader te plaatsen, zodat iemand uit Eindhoven net zo goed kan begrijpen waar ik het over heb als iemand uit Leeds. Onze laatste plaat vormt een neerslag van wat mij het afgelopen jaar allemaal is overkomen. Een mengeling van ervaringen, verslagen en dagdromen. Waar moet je trouwens anders over schrijven? Per slot van rekening bezit niet iedereen de beeldingskracht van een *Dylan*. Vandaar ook dat ik veel gebruik maak van wat ik in mijn omgeving en op de televisie zoal hoor, met name als het maatschappelijke misstanden betreft. Zou ik me persoonlijk over dergelijke zaken uitlaten, dan verviel ik ongetwijfeld in ongenueanceerd getier. En het heeft nu eenmaal geen enkele zin om je luisteraars bij wijze van spreken met een schop op de kop te slaan.'

VERTROUWEN

Ik ben hier op aarde om zoveel mogelijk te beleven,' zo verklaart Brendan Croker als hem wordt gevraagd waar hij de energie uit putte om zich gedurende vijftien maanden van het ene in het andere project te storten. Want hoe zorgvuldig afgewerkt zijn derde album ook mag klinken, sinds zijn succesvolle optreden tijdens de voorlaatste editie van *Parkpop* stonden *The 5 O'Clock Shadows* tot begin

*'Het heeft
in de
popmuziek
geen enkele
zin om de
luisteraar
bij wijze
van spreken
met een
schop op de
kop
te slaan'*

dit jaar op nonactief. Samen met *Guy Fletcher*, de toetsenist van *Dire Straits*, verzorgde hij de muziek bij *On The Big Hill*, een Britse televisieserie over een beklimming van de Mount Everest. Tussendoor toerde hij met *Tanita Tikaram* en *Michelle Shocked* door Engeland en bovendien moest hij allerlei zakelijke en artistieke voorbereidingen treffen ten behoeve van zijn eigen plaat. 'De meeste dingen regel ik nog altijd zelf, ofschoon ik al enige tijd een door de wol geveerde manager achter me heb staan,' vertelt hij. 'Hij helpt me alleen met de echt cruciale kwesties. Ik ben nu eenmaal gewend om het praktisch allemaal in mijn eentje te roeien.'

Tekenend voor de handelswijze van Croker is de toedracht van zijn verbintenis met *Paul Crockford*, die de belangen behartigt van onder andere *Level 42*. Hij organiseerde vorige zomer ook de twee concerten van *Dire Straits* ter opwarming voor de Nelson Mandela-manifestatie, waarbij Knopfler zijn oude makker uit Leeds vroeg het voorprogramma voor zijn rekening te nemen. 'Op het feestje na afloop vroeg ik Crockford: Wat zou je ervan zeggen als jij nou eens onze manager werd,

dikke klootzak?' vertelt Croker. 'Waarop hij antwoordde: Voor jou nog altijd, menéer klootzak. En daarmee was de zaak beklonken. We hebben overigens niets schriftelijk vastgelegd, want iemand die eigenaar is van een voetbalclub die elke week verliest, geniet mijn volste vertrouwen.'

'Wie goed doet, goed ontmoet', heet het gezegde en Croker lijkt voor de geldigheid van dat spreekwoord het levende bewijs. 'Als iemand mij polst voor een of ander muzikaal initiatief, ben ik er in principe meteen voor te vinden,' zegt hij. 'Je steekt er meestal wel iets van op en daarbij vind ik het altijd leuk om met andere mensen samen te spelen. En ik blijf niet de enige die er zo over denkt, getuige het feit dat al die beroemde gasten uit zichzelf vroegen of ze misschien een steentje konden bijdragen aan ons nieuwe album, terwijl wij op dat moment niet eens wisten wanneer we de studio zouden ingaan... Weet je, eigenlijk mag ik me wel een gelukkig man prijzen.' Croker neemt de laatste slok pils uit de fles, staart luttele seconden in het niets en zegt dan monter: 'Zullen we moeder nog twee bier laten aanrukken?'